

Sygn. akt V CSK 294/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko W. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt XIX Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej W. S.A. w W. (dalej: „W.”) od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 lipca 2017 r. zasądzającego od pozwanej na rzecz powoda S. P. kwotę 50.000 zł tytułem odszkodowania w związku z zaistnieniem zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową związanego z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwaną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji

przepisów prawa materialnego w oparciu, o które ukształtowany jest model akcesoryjnej odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Ponadto, Sąd Okręgowy naruszył wskazane w podstawach skargi przepisy prawa procesowego błędnie przyjmując, że istnieją dowody potwierdzające objęcie ochroną ubezpieczeniową także działalności dyskotekowej prowadzonej przez powoda.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącej, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżąca przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinna wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP

2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Z motywów zaskarżonego orzeczenia nie wynika, by Sąd Okręgowy przypisał pozwanej odpowiedzialność za zdarzenie nie objęte umową stron orzekając wbrew treści art. 822 §1 k.c. O powstaniu obowiązku ubezpieczyciela decyduje wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego określonego w umowie i zaistnienie w związku z tym po stronie ubezpieczonego obowiązku naprawienia szkody (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., IV CSK 96/18, nie publ.).

Skarżąca nie uwzględniła, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest kwestionowanie podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, ani przeprowadzonej przez *sąd meriti* oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. i 398¹³ § 2 k.p.c.). Pozwana zasady tej nie respektuje, czyniąc zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podstawami skargi i upatrując oczywistej zasadności skargi w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która doprowadziła Sądy obu instancji do wniosku, że zaistniały przesłanki jej odpowiedzialności względem powoda na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że do zdarzenia, które skutkowało powstaniem szkody doszło w zakresie działalności gospodarczej powoda, która była ubezpieczona u pozwanej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

jw